

[Gerhard Nielsen.]

at man indenfor de Kredse skulde oprette saadanne Hjælpekasser, som kunde være til Raadighed, naar det kneb for Landbruget?

Jeg har aldrig hørt noget saadant. Var det ikke paa Tide, at det danske Landbrug tog det Spørgsmaal op til alvorlig Overvejelse? Det forekommer mig, at Landbruget meget vel kunde have haft meget betydelige Reserver, hvis det havde villet, igennem de Aar, hvor Landbruget bogstavelig talt skovlede Penge ind.

Det kan ikke bestrides, at hvis Lovforslaget her gennemføres, vil en Landmand, der i øvrigt er solvent, men som ikke er i Stand til at skaffe de nødvendige likvide Midler til forfaldne Renter og Afdrag, kunne faa Henstand og derved hjælpes over en vanskelig Tid. Det kan ikke bestrides, at hvis man forhindrer et saadant Lovforslags Gennemførelse, forhindrer man, at denne Landmand kan faa denne Hjælp; og jeg gentager, at hvis Venstre opretholder sin Modstand mod Forslaget, skal det have Ansvar og Æren for, at Loven strander.

Madsen-Mygdal: Inden det af os stillede Ændringsforslag kommer til Afstemning, skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at det indeholder en Trykfejl, idet der i § 6 staar „1932“, der skulde staa „1931“, hvilket fremgaar af Sammenhængen.

Jeg skal til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sige, at jeg har ikke ønsket at inddrage Spørgsmaalet om Laan til Arbejdsløshedskasser i Diskussionen her, jeg har kun fremdraget det som et Eksempel paa, at Regeringen jo ikke paa andre Omraader er bange for at yde Garanti eller Laan. Men i denne Forbindelse vil jeg dog sige til den ærede Ordfører, der nu talte sig meget højt op og henviste Landbruget til at følge Arbejdernes Eksempel og danne Hjælpefonds til Udbetaling af Arbejdsløshedsunderstøttelse, at der er jo den store Forskel, at Landbruget endnu ikke har prøvet paa ved at slutte sig sammen at fastlægge gennem Aftaler en bestemt Pris for deres Arbejde.

Lønnen for Landbrugets Arbejde er f. Eks. den Smørpris, vi har i Dag. Hvis Landbruget skulde følge Arbejdernes og Fagforeningernes Eksempel — og man kunde naturligvis ogsaa bruge de samme Tvangsmidler til at faa alle med, hvis det skulde komme an paa det — (*Ordføreren* [Gerhard Nielsen]: Det er de jo godt i Gang med!)

Ja, det kan jo være, vi skal følge dette Eksempel, men saa bliver Vejen den, at vi siger: For overhovedet at faa Løn for vort Arbejde skal vi i Dag have en Smørpris af — ja, jeg tør ikke sige noget bestemt Tal, men det har vi jo Kontoret til at regne ud — f. Eks. 3 Kr. pr. kg. (Afbrydelse.) Ja, der staar nogle Medlemmer der, som har deres Mening færdig, men jeg siger, det bliver ikke langt fra 3 Kr., hvis alle Udgifter skal dækkes. Og saa skal vi have f. Eks. 2 Kr. for Flæsket. Og hvis vi ikke kan faa disse Priser, erklærer vi os arbejdsløse, og saa maa Staten yde Tilskud, saa vi kan faa noget at leve af. Det vilde være at følge det Eksempel, som Fagforeningerne har givet.

Vi har i Dag omtrent 150 000 arbejdsløse, og jeg maa maaske minde om, at da vi for et Aar siden fik Meddelelse om, at Overenskomsterne blev uforandret forlænget, tillod jeg mig fra denne Plads at sige, at saa skal heller ingen blive fornavset over, at vi faar en Arbejdsløshed, som vi aldrig har kendt Mage til. Jeg minder om denne Spaadom, som i en uhyggelig Grad er gaaet i Opfyldelse, og jeg minder om, at til Trods for den fortsatte Prisnedgang og Billiggørelse af alle Livsformødenheder, fortsætter man ganske roligt paa samme Maade. Til Trods for, at Nationens Indtægter i de 2 sidste Aar er gaaet ned med mellem 500 og 700 Mill. Kr. siger man: Det angaar ikke os.

Hvis man tror, man kan opretholde denne Tilstand, som er af den Beskaffenhed, at hvis man sætter de gennemsnitlige Lønninger for ufaglærte Arbejdere i 1914 til 100 i Forhold til Eksportpriserne i 1914, saa er Arbejdslønnen nu 333, ja, saa kan man jo glæde sig over, at vore Arbejdere faar saa høj en Løn, og over, at de har saa høj en Levelfod; men der er altsaa den uhyggelige Bagside, at der gaar 150 000 ulykkelige Mennesker, som ikke kan faa Beskæftigelse.

Det kan ikke nytte de Herrer, at de hævder, man kan fastsætte Arbejdsvilkårene lige ud i Luften, det kan ikke nytte, de siger, at alt, hvad de kan faa Hr. Langkjær til at sige ja til, er berettiget. For det er ligegyldigt, hvad Hr. Langkjær og Arbejdsgiverforeningen siger, det er de Herrer, der har Ansvar for de Lønvilkåre, der fastsættes, og den Arbejdsløshed, som fremkaldes derved. Og hvis de fortsætter paa den Maade, maa de holde de arbejdsløse skadesløse.

Dette angaar imidlertid ikke det Lovforslag, der foreligger her, men det er ikke mig, der har givet Anledning til denne Debat. Hvis jeg skal bede den højtærede